

Телеф. Радіо: 69-41.
Друкарні: 23-26.
В СПРАВИ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАЇТЬСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Сам Морган походить зі старої родини американських банкірів. Вже його дід та батько належали до найвизначніших банкірів Злучених Держав. Його самого дуже часто називали „світовим банкіром". І справді, він є одним з наймогутніших фінансистів світа. Він не лише контролює майже сто американських банків, але також безліч залізничних товариств, нафтових трестів, телефонних і телеграфічних товариств. Невдавно його вибрано президентом американського сталевого тресту, і він стоїть дуже близько до одного величезного американського автомобільового концерну, який перевищує своєю продукцією навіть Форда.

(Докладчик: А. В. С.)

несподіванок, важко допустити, щоб уряд хотів надалі підтримувати в офіційній термінології ахроністичний дивоголяк, який служить нині лише зброєю в руках одної української есдецької партії та хіба ще її сателітів, галицьких ренегатів, москвофілів, і який набрав лише об'єктивного для нас характеру. Справа національної термінології є справою національної честі і як таку трактує її ціле українське громадянство. Так само трактує воно і висок Українсько-о Клубу в тій справі.

Судові справи.

Дня 16-го ц. м. на правничій комісії при справі новелізації декрету про судовий устрій двічі забирав слово пос. д-р В. Загайкевич проти допуску адміністративних службових і військових осіб на судейські посади. Дня 17-го ц. м. пос. д-р І. Блажкевич на цій же комісії виступив проти пропонування підкомісії вимоги для присяжних суддів, щоб вони мусіли вміти читати й писати по польськи. Вимогу цю комісія справді черкнула, залишаючи лише вимогу грамотності взагалі (не конче по польськи) і розуміння польської мови.

Господарський плян.

(Від нашого постійного кореспондента.)

Луцьк, 16. січня 1929.

Б очевидним фактом, що економічний рух на північно-західних землях усе амідиється. Не сьогодні він почався. Волинь пам'ятає господарські наради, візди, ради, творення повітових кооп. союзов і т. п. Були-то часи свого роду романтики, так властиво українцям російської займанщини. Часи солом'яного вогню, ототожнювання слова з ділом, віри, що „само собою зробиться“, що маси „полюблять“, або тільки їм гукнути, що між бажанням і здійсненням його майже нема жадної віддачі й т. д.

А через деякий час настала реакція. Життя почало бити й торочити романтичні плани. Воно показало, що для кооператорів мало западу, а що до нього потрібні ще звання; що кооператив, будовав зверну на кредитах „Сподем“ чи інших, є будівлею на піску; що повітові союзи, не побудовані на життєздатних сільських кооперативах, мусять як не сьогодні — то завтра вмерти, та що взагалі рух, одухотворений надіями на сторонні засоби, підмоги й протекціонізм, є рухом псевдо-кооперативним.

А найголоснішою наукою невблаганого часу було: що кооператив і взагалі економічна робота — не забава.

На шість, цей удар не зломив живучих українців і не відляк у них охоти „пробувати“ й надалі. Кооперативний рух знову розвивався. Мав він тепер свої добрі сторони: зміцнюється й поширюється ідея самовистарчальності, кооператив будувалася знизу, ставилася вона фахово й стає надійним господарчим чинником.

Треба до цього додати, що все сказане відноситься лише до частини кооперативів, що належать до українського реалістичного союзу. Друга ж частина т. зв. українських кооперативів, як споживчих, так і кредитових усе ще планувалася по чужих замітках і не мав відваги стати фактично українською. Бездіяльність і безпрограмовість цих кооперативів, у які вмовили, що без чужих підпільних впроваджень, взагалі на світі не можна жити, — надзвичайно швидко ширшому кооперативно-господарському адептові. Як елемент розвитку й дезорганізації, створюються ще штучно мішані кооперативи з українською більшістю в масі членів і меншістю — в керівництві.

При такому розвитку як кооперативних керівників, так і членської маси не міг повстати якийсь єдиний господарський плян. А час уже цього вимагав. Саме селянство в розмовах уже уявляється робити ширшої та різносторонньої. На це вказує його потреба щоденного життя: необхідність набувати сіл.-госп. машини й знаряддя, спроставати штучні погної й культурне насіння й внаслідок шукати корисніших форм збуту своїх продуктів.

Здорова частина українських кооперативів (без запису) виявляє помітну тенденцію розширюватися й розвиватися. Інші-ж, з ростом національної свідомості селянства, все більше втрачають органічний зв'язок з загальним життєвим ромахом мас; в майбутньому вони або відірвуться з першими в єдиному господарському морі, або замруть, — це ясно.

Але й та здорова галузь української кооперативної виробила ще собі ясного господарського плану. На перешкоді стояло багато причин. Треба було творити те, що було найближче й до чого був підготовлений бодріший ґрунт. Тим найближчим були споживчі кооперативи, і в цьому напрямку пішла майже вся робота.

Означивши, як сказано вище, селянство вже оглядається на більшим. Смі сільські чисто споживчі кооперативи не можуть вже задовольнити чимот

життя. Сільсько-господарська маса потребує більшого, ніж споживчі крамничку, що конкурує з крамничкою жидівською. Її потреба, поза споживчим крамом, у інших предметах сільсько-господарського характеру, а також у організованому збуті своїх продуктів: овочів, калачів, меду, хмелю, леш, грибів і т. п. Продаж усього цього ведеться поза сільсько-господарською кооперативною, значення якої в очах селянства падає через те до мінімуму.

Отже, міський тип споживчих кооперативів на селах є за вузьким. Він мусить улаштуватися й набрати якоїсь іншої форми сільсько-господарської — в урештєвоанні операцій. Але для цього потрібні в одного боку, відповідні кредитові інституції, а з другого боку — ширші повітові сільсько-господарські кооперативи. Під цей час на всіх північно-західних землях ні одної такої сільсько-господарської кооперативи нема; натомість польських є чимало й наш селянин обшукати їх не може. Нема також і промислових кооперативів і не тільки в реалізованому вигляді, але й в ідеї.

Умови, в яких існує наша кооперативна, що змушена боротися на всі боки проти нищучих замахів, надзвичайно тяжкі. І годі зараз говорити про якусь широкую роботу.

Але плян такої ширшої господарської роботи, застосований до сільсько-господарського характеру країни, вже повинен би в нас бути. Маючи такий плян, легше було б кооперативу першого ступеня наближувати до реального життя й підготувати ґрунт до ширших будов. Такий плян міг би виробити господарський чинник лише спільними силами. Пилькувати-ж його й перевести в життя повинні спеціальні повітові, повітські й краєва господарські ради, зложені з представників усіх видів кооперативів та інших сільсько-господарських організацій.

Оскільки є життєвою потребою подібних об'єднуючих і кермуючих господарських органів, свідчить факт повстання в одному з повітів Волині подібного провізоричного об'єднуючого осередку під назвою „Інструкторського відділу“ при одній з установ.

В. Островський.

„Хора справа“ і хороблива уява.

„Хора справа“, — це, на думку органу Мілюкова „Последнія Новости“, справа змагань до самостійності, які все наново проявляються в межах Радянського Союзу. А хороблива уява московської еміграції з приводу цих змагань малює собі страшні картини національного утиску над москалями на Україні під більшовицьким пануванням.

Існує в Парижі журнал „Прометей“, присвячений обороні національних інтересів народів Кавказу, України й Туркестану. В цьому органі один професор українського університету в Празі умістив статтю, де висловив теоретичний погляд, що „кожний народ має право на оборону себе від нападаючих, вступати в переговори з іншими народами та їх урядами і ставити питання про свою незалежність на міжнародній ґрунт“.

Ця стаття вивела з рівноваги й орган московських соціалістів-революціонерів групи Керенського „Дни“ й орган Мілюкова „Последнія Новости“.

Керенський з усіх сил старається переконати автора, що за винятком „одностороннього“ відділення національностей (а власне тут „собака закопана“, як кажуть німці), він є справжній федераліст, який завжди обороняв автономію України. Ми добре знаємо, як він це робив, і тому розуміємо автора цитованої статті, коли він уважав Керенського за крайнього централіста і представника народу-гнобителя.

„Последнія Новости“ уважають, що в Радянському Союзі панує нездорова як соціальна, так і політична атмосфера. Однак вони не мають жадного зрозуміння і не хотять мати його для самостійницьких змагань в границях Радянського Союзу. Вони уважають за потрібне, так само як це роблять „Дни“, годувати свою публіку брехливими „листами з Москви“ париського виробу.

„Дни“ надрукували, а „Последнія Новости“ за коментарями передрукують один такий „лист з Москви“, в якому оповідается стара байка про те, ніби більшовики жорстоко переслідують „великоруський шовінізм“ і підтримують націоналізм інших народів. „Ще протиставлення пробувають навіть, марксистським методом, уґрунтувати з соціального боку. Як показується, націоналістично настроєними є в межах Російської Федеративної Радянської Республіки й в національних республіках „жулаки“. Та коли московських „жулаків“ треба викоринити з коренем, узбекських та інших „жулаків“ треба навпаки підтримувати, „бо властивий цим елементом шовінізм є знарядом самооборони проти великоруського шовінізму“. Не можна вигадати більше диявольської політики і більше сприятливої для сепара-

тистів, ніж ця, яку кореспондент приписує Сталінові та Ларінові. В ім'я цієї політики відбувається також насильна „українізація пролетаріату“.

Ми знаємо, що свого часу власне Ларін счинив крик у Москві з приводу утисків над жидівською та московською меншістю, яких ніби то допускаються над ними на Україні та з приводу „примусової“ українізації пролетаріату на Україні.

А тепер раптом на сторінках московської еміграційної преси цей самий Ларін заявляється сторонником винищення московських куркулів і підтримувачів українських та інших. Спекуляція цієї преси ясна — вона хоче зовсім природний процес відродження та розросту сили української нації, який відбувається в межах Радянського Союзу, не зважаючи на всі перешкоди, й адобується тяжкою боротьбою, представити, як штучний витвір.

Була колись серед москалів популярною брехня про те, що український рух, це „астрійська інтрига“, пробувають вони тепер зробити з цього інтригу більшовицьку. Політика людей, які привикли боротися зі своїми ворогами брехнею та провокацією. Та українська народна мудрість слушно каже: „брехнею світ пройде, та назад не вернеться“. Таке сталося вже і з московською еміграцією.

Якої вони співають!

Про мандрівний хор українських студентів з Варшави.

Студенти українці варшавських високих шкіл улаштували виступи свого хору в різних містах Волині, а між іншим і в Луцьку. Мета дуже добра: допомогти незаможним студентам. Молодь — наша надія. Хто-ж не відгукнеться на її заклик! І по інших містах українське громадянство на те шире відгукалося.

Інакше вийшло в Луцьку. Тут до кожної справи мусять прикласти руку регіоналісти, щоб її „попсувати“. Де-кому з тих кол заохотилося й студентського виступу надбати капітал. В числі організаторів прозвучало прізвище: Сеґейда (по-сла чи його брата студента). А далі таке: „Просвіта“ запропонувала своє помешкання й цілковито безплатно. Відповідь була коротка: польське громадянство до „Просвіти“ не піде, а українське громадянство до „Просвіти“ теж бойкотує.

Під цим „українським громадянством“ треба розуміти кількох „регіоналістів“, що для відтягнення публіки від „Просвіти“, закладають „регіональний“ клуб „Рідна Хата“, в той час як усе українське громадянство підтримує „Просвіту“.

„Нам аби більше грошей!“ — заявили організатори та йдучи до цієї мети, улаштували концерт-баль у „домі столяришів польських“, заплавши за помешкання 150 зол. Українське громадянство, ображене таким зневаженням „Просвіти“ й такими сучасними студентськими „ідеалами“ (ґрунт то форса!) концерт-баль збойкотувало. Було на ньому всього кількох „регіоналістів“, головним чином з прихильників польонофільської „Рідної Хати“. А решта — чужинці. В результаті — матеріальний підсумок нижчий, ніж міг би бути в „Просвіті“.

Але важне що інше: те гірке почуття, що викликали студенти, той страх за майбутнє нації, що впаде на руки цієї сучасної молоді. Неважко в нас, панове, ще в такому молодому віці найвищою метою є гроші, незалежно від того, звідки вони походять? А що ж буде з вами далі? Неважко-ж для вас нема жадного почуття до братів, до „Просвіти“, до національної ідеї? Неважко вам байдуже, що українське громадянство червоніє за вашу безпринциповість?

Просвітянини.

Ще про православний церковний собор.

Вияснення посла Ів. Власовського.

Від посла Івана Власовського (член клубу УСРП) дістаємо такого листа:

Прошу Шановну Редакцію не відмовити умістити на сторінках „Діла“ цих кілька слів вияснення, викликаних статтею п. В. Островського „До церковного собору“ в ч. 7. і 8. „Діла“ за цей рік.

Критикуючи в названій статті проект „Положення о передсоборном присутстві“, надрукований в російській газеті „За Свободу“ (ч. 299 мин. року), п. В. Островський пише: „Згаданий проект ординації чи правилника Передсоборної Ради був опрацьований спеціальною комісією, виділеною зі складу митрополітальної Ради. До цієї комісії входили представники українців і білорусів. Тому то ще більше здивування викликає цей проект, у якому національний момент цілковито пропущений“ („Діло“ ч. 7.).

Як член названої п. Островським комісії, в котру був обраний Митрополітальною Радою як раз в характері поєднання від українців, мушу

Розв'язувати „Дуги“, „Дзєнік“ станіславського воєвідства за грудень 1928 повідомляє про розв'язання 9 аутолик товариств у Рогатинщині (Уїд, Потін, Помоната, Хохонія, Жовчів, Дорколин, Григорія, Ячє і Дрищів). Після того означено ще дальші аутоли товариств в Рогатинщині в таких селах: Бабухія, Коношкі, Дієніє, Заліє, Підгородє, Обєльчїні і Віньї. Пєдєше віє розв'язано „Дуги“ в Пєдєші Дєсєвії

і Лучинських. З сорок кількох „Лугів“ у повіті лішилося ледви кілька.

— **Українка.** У берлінській „Берген-Шайтунг“ з дня 4-го і 11-го ц. м. наводимо дві вступні статті про українську справу: „Українське питання“ і „Бессарабське питання“ капітана Гауса Роде.

— **Гурток ім. Ольги Кобилянської.** У Чернівцях заснувався гурток буковинських критиків, які хочуть видати низку статей про культурне та літературне життя на Буковині, перед війною і після війни. Головна їх мета: „посередничити між культурою села і міста, між інтелігентом і мужиком“.

— **Гімнзійні реформи.** Зміня планують, яку заводять міністерство освіти, має на меті, як каже „Дзеник Устав“ узгодити план нижчої гімназії з вищою. Скільки грошей на тижень було зведено до 30. Від шкільного року 1929-30 година декілька триватиме 50 хвилин.

— **Командант поліції у спілці з бандитом.** У Камінці Струмилівській арештували місцевого команданта поліції Новака, який увійшов у порозуміння з бандитом Лиском, намовляючи його вбити домовласника Очковського. Новак нав роман з жінкою Очковського і хотів його позбутися. Лискові він пропонував гроші, коли вб'є Очковського, аспікуючи його, що він подбає, щоб ніхто про це не довідався. Новака відставили до в'язниці в Золочеві.

— **Трагедія в ресторані.** У Варшаві застрілявся старшинський майор Гартінг, який ввійшов туди для полеготи якихось справ. Зайшовши до ресторану в товаристві однієї дами і одного ротмістра, повів у конфлікт з одним урядовцем міністерства військових справ, який образив даму, що сиділа з Гартінгом. Паний урядовець спровадив інспекційного офіцера з команди міста, щоб заставити Гартінга та його товариша до команди. Гартінг почав суперечку з інспекційним офіцером. Коли в це вмішалась дама і зневажила Гартінга, він вражений у своїй честі застрілявся у присутності всього товариства.

— **З Українського Наукового Інституту в Берліні пишуть нам:** Дня 18-го ц. м. відбувається тут відкриття інж. екон. А. Базилевського п. з. „Вигляди організації хліборобської класи в межах української консервативної держави“.

— **Жертви науки.** Дня лондонські, 29-літні брати, лікарі Сміт, відомі дослідники недуги рака, підрізали собі горло. На дивняк лишили таку заяву: „До відома народу! Ми присвятили своє життя дослідкам рака і через це збідніли. Причиною нашого вчинку — нужда. Життя не варте того, щоб жити“. Сміти оголосили кілька цінних студій. Працювали над раком і лікували ним, витрачуючи на це всі свої засоби. Державна підмога, щодо якої вони робили заходи, спізнилася.

— **Що таке слов'яни?** В останнім числі ромунийського журналу „Нова Ромунія“, видаваного французькою мовою, знаходимо пікантну статтю Жоржа Греціяно „Про етнічні меншости в Ромунії“. Послухайте: „У Ромунії живуть такі слов'яни: поляки, росіяни, русини, українці та болгар... Молдавія була від віків у близьких зв'язках з Польщею і відпадала під вплив її цивілізації. Під час різних громадянських воєн, революцій і національних повстань у 19 віці, численні польські емігранти вмигрували на Буковину, Молдавию і до Бессарабії. Звідси деякі ромунийські прізвища мають закінчення на „скі“. Росіяни є з одного боку вірними підданцями царя; вони впринудили в 1812 р., коли Романови анексували цю багату провінцію, а з другого боку русифікованими молдаванцями. Українці, що живуть здебільша в околиці Хотина і звідти вмигрували на Буковину, стали поселеними в Бессарабії під насильними заходами різних царських урядів, які заступили ними ромунийських селян“. Одним словом: слов'яни це неспорозуміння; чиста нація це ромуни.

— **Річні вістки.** У Парижі докопалися після двох літ праці до теплих джерел на глибині 500 метрів; їх ужиток до місцевої великої купальні. — У Тоскані, в м. Читта ді Кастельо відлучили цим діями сильний землетрус на протязі 5 секунд. Населення втікло з домі, хоча було студено. Шкід не було. — По причині землетрусу в Ленінград відірвалися від інших міст. — Ліндберг прийняв пропозицію панамериканського летунського товариства, аби перший почав постійну комунікацію між Гаванною і панамериканським каналом. — Жінка мадлярського прем'єра Бетлена, Марія, стала письменницею. П'єска „Оповідання сумного міста“ перекладена на італійську мову. Весною має йти в Мілані та Будапешті П'єса. — Другий 19-літній син англійського князя Пемброк вийшов до Німеччини, щоб стати фільмовим актором. — Нова рекордова ціна на Нью-Йоркській біржі така: за одне місце мажора заплатили 600.000 дол. Європейський конгрес деністів призначений на 18. травня в Будапешті. — З французької африканської легії втік один астрійський, один англійський і один ромунийський. — Потонув англ. рибальський пароплав „Томас Гарді“ на північній морі з 16 людьми. — Помер паризький лікар Фердинанд Відалль у 67 р. життя; відомий з дослідів над черевним тифом.

— **Доля наших співачок.** Черновецький „Час“ повідомляє, що дванадцять співачок Д. Руснак і О.

Небувала нагода заосмотритися в першорядні товари!

ЦІЛКОМ ДАРОМІ

ФІРМА **БЕРГА ШГАРК**

ФІРМА **„АНДРЕ“**

постановили для своєї П. Т. КЛІМЕНТЕЛІ, а значности на детеперіше П. довіри один **вільсований день** в місяці січні ц. р., в котрий то діл, кожний може заосмотритися у цих фірмах в товари після свого вибору і довіряючи кількості цілком даром!

Цей день, буде публично в присутності **нотара**, з повседневних днів місяця січня вільсований день 4. лютого ц. р. в год. 3-й пополудин в локалі фірми „АНДРЕ“ при пл. Марійській ч. 9. — Вислід вільсовання подається до публично відома в денниках.

Вибраним жеребу, які мали шаста у вільсованім дні, небути товари у повних фірмах і небути додержати при закритті оригінальних бланкетів, звернених в цілости, готівкою гроші, які вони знесли при набутті тих товарів.

Чим частіше, чим інтенсивніше буде хто користати в місяці січні з услуг повних магазинів тим певніше може числити на виграну.

Тому користайте з нагоди набуття першорядних товарів цілком даром!!!

Величезний вибір. — Ціни незмінені.

1199

Глишка, які вийшли осіною „в світ за очі на заробітки“ спершу пристали до хору донських козаків, а потім розіхалися. О. Глишка вийшов до Мілану продовжувати науку співа, а Д. Руснак виступає як соліст в українських піснях у... російським хорі, що тепер виступає в Німці, а звідти їде до Італії.

— **Селянин, що має привиди.** Є ним Іван Галак, 52-літній господар з Урича зі Скільщини. Від осені минулого року його навідує марев святих. Перше явилось йому, коли пас коні на лаваді. Він побачив хоругву, хрест і Св. Тройцю, а в згуках небесних дзвонів почув пророцтво, що сплатиме три дні. Так і сталося. Коли прокинувся після трьох днів, почав по наказу нової неземної постаті будувати каплицю та катакомби. Йому допомагали у цьому місцеві селяни та докопальні. Люди віджаляються з різних сіл і слухають Галака, який почувває себе покликаним проповідувати слово божє.

— **Легкий заробіток.** Недавно, перед Різдвяними святами, паризька фірма Муссу дала до всієї мадлярської преси великі оголошення про жіноче білизну та шовки. При замовленні треба було вислати їм 25 франків задатку. Таких нашлось багато, але ніхто із них не діста нічого. Цими діями вернулось в Париж до Будапешту яких 150 переказів по 25 франків, тому, що ошуканець, який дав це оголошення вважав розумним звачу-су сезнути.

— **Серце ката.** Паризький кат Дайблер виграв цікавий процес. Він домагався виселення одного комірника в свій дім, щоб заняти його мешкання. У мотиві своєї скарги він додав лікарське свідоцтво, вказуючи на те, що він нездужає на серце і не може ходити по сходах. Суд признав його скаргу виправданою. Видко, що сходив роблять на ката більше вражіння, ніж над засудженого, коли він його вішає.

— **Аналіфabetи в Мадярщині.** Школи в столиці цієї держави зовсім не відповідають імпортантному, європейському виглядові міста. Вони тісні, негигієнічні: в одній малій кімнатці сидить пераза збихих 60—70 дітей. У Будапешті є 44 аналіфabetів, а в сусіднім місті Вац 10 проц. населення. В усій Мадярщині є 15 проц. неграмотних.

Театри.

Великий Міський Театр: Вівторок 22-го, г. 7-30 веч. „Мадам Батерфляй“, виступ японської співачки Теіко Ківа.

Кіна.

„Аполло“: „На прощані“ Жеромського.

„Лев“: „Тілі гарему“.

„Ова“: „Шонган“.

„Пале“: „Венеційський карнавал“.

„Батаморган“: „Пікова дама“.

З судової сади.

Евген Скільський та Іван Штокало перед судом присяглих.

Другий день розправи.

В п'ятницю 18. січня ц. р. продовжувалося далі розправу проти обох обвинувачених. На сади нині більше публіки і більше зацікавлення розправою.

Внесення обор. д-ра Глушкевича.

На вступі нинішньої розправи просив обор. д-р Глушкевич трибунал покликати цілий ряд свідків, передовсім чотирьох засуджених рідних судом, на ту обставину, що вони не втаємничували ані оба. Скільського, ані оба. Штокало про напад на почту та що оба. Скільський не був у середині, в почт. бюрі разом з ними. Далі просив покликати родичів обо. Скільського на ту обставину, що критичного дня оба. Скільський був убраний в темне убрання, а не в ясне, як це визнавали свідки, почтові урядовці, а до того мав вишивану

сорочку, а не ясну з коширцем. Батька обо. Штокало просить обор. переслухати на ту обставину, що він сам особисто був присутній при замовлюванні авто Оравцем і бачив, як цей вписував до книги замовлень та лишив 1 доза завдатку. Крім того просить покликати цілий ряд інших свідків.

Прок. Сивуляк спротивлявся всім внесенням оборони, кажучи, що вони неістотні або маловажні для справи.

Обор. д-р Глушкевич у своїй репліці збивав узаasadнення прокуратора і пригадав трибуналу, що безпосередніх, матеріальних доказів вини обвинуваченим не подано в акті обвинувачення та просить ще раз, щоб трибунал прихилився до внесення оборони. При тому зазначає, що визнаючи запропонованих свідків внесуть багато освідомлення до цілої справи, тим ближше, що в дні психологічні познати вини обох обвинувачених.

Трибунал по підготовдній нараді допустив кількох важніших свідків (чотирьох засуджених нагаєм судом і родичів обох обвинувачених).

Після того перервано розправу на кілька днів, аж засуджені нагаєм судом придуть до Львова.

За зневаження державного прапору.

Того самого дня (18. січня ц. р.) відбулася розправа перед значаїним трибуналом проти трьох молодих селян зі села Вільки ад Вербиці, пов: Рава Руська, а саме: Теодора Ярмоля, 21 літ, гр.-кат., Андрія Гіля, 21 літ, гр.-кат., жонатого, та Івана Зради, 18 літ, гр.-кат. Розправу проводив рад. Згуральський.

Прокуратура обвинувачувала тих трьох молодих селян за те, що вони зневажили і знищили державну хоругву у дні 10/XI. 1928 р. якщо був прикрашений шкільний будинок у селі Вільці ад Вербиці, чим допустилися злочину з 22 арт. розп. През. Річип. і з § 468 кримного закону. Обвинувачені справді призналися на поліції та перед слідчим судом до злочину, але зазначили, що зробили це на те, щоб напакостити учителеві, а не тому, як це в членами руханк-пожар. т-ва „Луг“, як це казав прокуратор. На розправі призналися всі три обвинувачені до вини, але ще раз зазначили, що знищили хоругву лиш тому, що учитель М'янік давав їх образливими словами кілька днів перед державним святом.

На питання обор. д-ра Ганкевича відповідають, що в селі висіли того дня ще й на інших будинках польські хоругви, але їх ніхто навіть не доторкнувся.

Переслуханий св. Манік, учитель, признається, що нахмурился з лайкою, але лише на малих дітей, що бігали біля школи, а не на хлопців, які стояли тоді на дорозі.

Трибунал по нараді засудив оба. Ярмолу на 2 і пів місяця тюрми, а оба. Гіля і Зраду по 2 місяці із завішенням кари. Оба. Ярмолу мусить свою кари відсидіти, тому, що вже був караний. Замітно, що трибунал відкинув свідків оборони (д-ра Дашкевича) на ту обставину, що руханково-пожарної т-ва „Луг“ є цілком аполітичні.

Дописи.

РУДКИ. (Спростування). На донос з Рудок дістали ми таке спростування: Покликаючи на постанови обов'язуючого пресового закону, прому дотично поміщеної в часписі „Літо“ з дня 12. I. ц. р. ч. 8. дописі „З Рудок. Український посол проти Рідної Школи і Преси“ помістити в тій же часписі слідуюче спростування: Невправдою є нібито підписаний на засіданні громадської Ради в Купчині Старих дня 1. січня 1929 старався зогнати на ім'я найшановнішої української інституції „Рідну Школу“, і промовляв проти українців

Та тоді значайно являється між ними „проповідь“, який уміє їх заохотити до праці і витягнути на нову морську нужду. На його голову розливають нагороду: хто з них поведеться його? Рибалки там змальовані могли би бути кожної національності: кельтійські або балтійські. Сюжет має насправді загально-людський характер.

✠ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

— За минулий рік признанено в Німеччині т. зв. нагороду Кляйста за новелі „Бунт рибалок з Св. Варвара“. Автор: Сеґерс. Німець? скандинавець? англієць? Читачі не аналіз, чи це переклад чи оригінал. Там менше сподіваєся, що його прагнине імя — Анна. Муж довіря, який має право сам призначувати що визначу нагороду, Ганс Генлі Ян, каже про своє рішення так: „Я признав П 28-літній Анні Сеґерс, тому, що відчув її сильний талант у формі. При великій ясности та простоті будови речень і добору слів в обох новелах П збірки відчуваємо супроводний тон різностороннього змісту, що доводить акцію до великого напруження“. Який зміст цієї книжки? Проста історія життя бідних рибалок на двох-трьох острівцях. Вони йдуть на море, в сонце чи вряку, щоби для великого підприємства, яке їх наймає, ловити рибу. Вічно бідують, боряться між собою за два сотинки, глядять на злиденні діти, інколи бунтують.

ХТО — НЕ — ЗНАЄ — ШЕ
виробів нашої ФАБРИКИ СУКНА І КОЦІВ
з чистої овечої вовни, краєвого виробу, нехай
жадає прібок і шнурків. Бунди на візір славуш-
них, куртки, льодени, шевьоти і купони на
убраання, дерки на коні, коши на ліжка, плепи-
1992 9-13

Вискака деталіюка
справу з фабрики.

РОМАНА ЖУРОВСЬКОГО
ДРУЖИНА